

Öfversättning: *Skúli* och *Folki* låta resa denna sten efter sin broder *Húsbiorn*. Klenoderna ökade han ute, då de togo skatt på Gotland.

I metrisk form måste senare delen af inskriften vara:

<i>hnossi</i> [<i>r</i>] <i>iók úti</i>	A 21, vs
<i>þá þæir gíald tóku</i>	C 1, 2 s
<i>á Gutlandi</i>	C 1

att man borde haft **siokr** i N. sg. ej **siok**, genom hvilken invändning tolkningen b) torde få anses fallen. Första förslaget synes mig omöjligt, emedan fsv. *siu* ej skulle kunna återgifvas med **sio**, en svårighet, som Sæve aldrig upptager till ompröfning. Samma anmärkning träffar senare alternativet af den tredje tolkningen, hvilken för öfrigt i sin helhet är föga tilltalande, då nedläggandet af några sjålhundar knappt kan gälla för en bragd värdig efterverldens hågkomst. Med någon tvekan vågar jag föreslå en tolkning utan antagande af förkortning. Jag afdelar **hnusiok · uti** och läser *hnossi*[*r*] *iók úti* 'sina klenoder ökade han ute'. Mot denna tolkning synas trenne invändningar kunna göras, den första betråffande den antagna ellipsen af *r*. Denna anser jag kunna förklaras på två sätt. Dels kan det vara ett verkligt utelemnande, *r* vore öfverhoppadt för att så slå ihop de omgifvande båda i till en runa och Rök-stenens **tualraubar** för väntadt **tuar ualraubar** (*Rökst.* s. 29) är den säkra parallel, som styrker ett dylikt antagande. Det andra sättet att förklara ellipsen af *r*, är antagandet, att ingen ellips föreligger. Isl. *hnoss* f. är i-stam och möjligt är åtminstone att den bildning af A. pl. som föreligger i got. *anst-ins* kunde hafva fortlevvat och den skulle då uppträda som *-i* liksom m. *gesti*. En ålderdomlighet vore alltså i förevarande fall bevarad. Jfr A. pl. f. *runa* jemte *runar*. Denna förklaring håller jag för den sannolikare. De andra invändningarna mot min tolkning skulle kunna hämtas från antagandet af de eljes ej i fsv. uppvisade begynnande *hn-* och pt. *iók*. Så vidt jag vet, finnes ej något ex. med förloradt *h* i *hn-* uppvisadt äldre än denna runsten kan antagas vara och det synes alltså fullkomligt berättigadt att här antaga *hn-*. Å andra sidan finnes **hnaki** på ett fragment af en visserligen ålderdomlig ristning, T. 53. Antagandet af pt. *iók* torde vid sidan af de många preteritiformerna till *boa*, hvilka ej heller förekomma i fsv. literatur, icke hafva någon betänklighet med sig. För min tolkning talar, att hon innehåller uppgift om en gerning, som både kunde lända den afidne till ära och särskildt kunde förtjena omnämnas af tacksamme arfvingar.